

Moeder en dochter wedijveren in verdriet in 'Genoeg nu over jou!'

Theater In de bitterzoete komedie 'Genoeg nu over jou!' speelt Ingeborg Elzevier een moeder die rouwt om haar overleden schoonzoon. Ze mist hem als een echt kind.

o Kester Freriks
10 december 2018 om 15:39

'Genoeg nu over jou!' met Peter Tuinman, Ingeborg Elsevier en Annick Boer. Foto Ben van Duin

Theater

Genoeg nu over jou!

van Magne van den Berg door Hummelinck Stuurman. Gezien: 9/12 Leidse Schouwburg. Tournee t/m 12/4.

Inl: hummelinckstuurman.nl

Het is een gouden idee van Hummelinck Stuurman Theaterbureau om toneelauteur Magne van den Berg (1967) een stuk te vragen voor de grote zaal. Hiermee krijgt ze kans vanuit het kleinere, ongepolijste circuit een ander publiek te bereiken. Haar hoofdpersoon in *Genoeg nu over jou!* wordt gespeeld door Ingeborg Elzevier. Met deze voor haar geschreven bitterzoete komedie viert ze haar zestigjarige jubileum. Elzevier vertolkt een moeder, diep in de rouw. Haar schoonzoon is overleden en ze mist hem als een echt kind, als haar eigen zoon. Tussen moeder en dochter (Annick Boer) ontstaat een wedijver in verdriet, af en toe fraai gesust door een zorgzame vader, Peter Tuinman. In een keurig decor met bank en schotten speelt het wrange verhaal zich af. In de herinnering van Elzevier hield de overleden schoonzoon Roberto oneindig veel van zijn schoonmoeder, maar de dochter helpt haar wreed uit die droom. Het blijft mooi in het ongewisse of de moeder misschien lijdt aan waanbeelden.

In de gevoelvolle regie van Hanneke Braam botst het keer op keer hard tussen moeder en dochter: geeft de een toe, antwoordt de ander met cynisme; lijkt er toenadering, brandt de ontluisterende haat weer op. Die confrontaties zijn pijnlijk en confronterend, zowel door Elzevier als Boer met overgave gespeeld.

Ondanks de onthullende slotscène, waarin een diep gekoesterd geheim van de moeder wordt onthuld, heeft de voorstelling uiteindelijk iets statisch. Te lang blijft het verhaal rondcirkelen op die ene, door Ingeborg Elzevier telkens met andere dictie verwoorde zin: „Hij was als een zoon voor me.” Nu eens vol verdriet, dan met heimelijke verlangens. Annick Boer stelt daar beheerst, naturel spel tegenover. Dankzij deze regiekeuze ontstaat de noodzakelijke dynamiek die de tekst echter net teveel mist.